



# Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

**Danskernes Historie Online** er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennytte forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

## Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaeptsbibliotek.dk/sponsorat>

## Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

## Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaeptsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

# Forsøg til en Oversættelse

af

## Ørste og tredie Brev

Ovids

LIBER TRISTIUM I.

Udgivet

som

Tilhørdelsesfift

til

den aarlige

Eksamenn

Odense Kathedralskole  
Gymnasialskolen  
Bibliotek.

P. Bergemann.

---

Odense,

Trykt hos S. Hempel.

.....  
1820.

Da Dvid, ifølge Augusts Magtsprog, maatte  
komme sit Fædreland, udgød han sine Klager i tvende  
Skrifter: „Libri Tristium, og Epistolae ex Ponto.“  
Man har lagt ham Egnets Eensformighed til Last,  
istedetfor at beundre de verlende Udtryks Rigdom. Snac-  
rere kunde man maaße bebreide ham den uafladelige  
Smigren for August. Dog hvo som veed — og hvo  
veed ikke det? — hvormeget Smiger formaaer, som  
allestedts, saa til Hove, vil vist ikke bryde Sta-  
ven over Digteren, fordi han, skjøndt forgjeves,  
anvendte dette, som oftest ufeilbare, Middel.

Af forstnævnte Skrifts første Bog har jeg her  
forsagt, i en dansk Oversættelse, at levere første Brev,  
der kan ansees som en Fortale for hele Værket, og  
tredie Brev, hvori han skildrer den sorgelige Skilsisse  
fra Familie og Fædeland. Man forestille sig, at begge  
Breve ere skrevne paa det Skib, som bragte Dvid fra  
Rom til Pontus.

Maatte kun nu mit Arbeide ikke være faldet sauheldigt ud, at det skulde frænke den i Live al noksom saarede Digters Manes, saa tor jeg maast ogsaa haabe, at det ikke ganske vil mishage den dannede Læser.



Du uden mig, min Bog, skal gaae til Byen,  
at, did, hvor ei din Herre komme tør.  
Gaae, pragtlos dog, saa vor det den Forvistes;  
min Jammer maa man mindes ved din Dragt.  
Med Purpursastens Glands du ei maa prale,  
det stemmer denne Farve med min Sorg.  
Ei Minie Titlen, Eder Bladet mærke,  
paa sorte Vande mangle hvide Horn.  
Slig Pryd de lykkelige Boger stemple,  
min Qvide du i Minde have vor.  
Ei skjøre Gimsteen Bladets Flader glatte,  
upyntet viis dig, med udslagne Haar.  
Beg Rettelserne blyes ei, man straxen  
i dem opdager mine Taarers Spor.

Gak, Bog, og hils fra mig de kjære Steder;  
ehi kun paa den God kan jeg komme did.  
Hvis, som det gaaer, blandt Mængden En mig mindes;  
om Nogen spørger, hvor det med mig staarer;  
siig, at jeg lever, at jeg godt ei lever;  
at Livet selv jeg har af Gudens Haand.

Skee flere Spørsgsmål, varsom vær; han læse  
 dig selv, at ei du dig forsnakke skal.  
 Fluæ mindendes han huske vil min Brøde,  
 ved Alles Dom jeg skyldig kjendes skal.  
 Med Klaffertand sog ei dig at forsvare,  
 ved Forsvar være blier den slette Say.  
 Vist En og Anden ved mit Tab vil sukke;  
 mit Vers nedlokker Zaarer paa hans Kind:  
 han taus, at ingen Ond det hører, ønsker,  
 at Cæsars Naade lindre vil min Straf.  
 Ham, hvo han er, jeg og vil ønske Lykke;  
 om ønsker en Elendig Guders Kunst:  
 Hans Ønske skee. Mig Cæsars Huld gjenskjænket  
 i Fædelandet unde Plads at dœ.

Hvordan du teer dig, Bog, maaſke du dadles,  
 du siges skal uværdig mit Talent.  
 Om Dommers Pligt det er, som Ting, saa Elder  
 at kjende: Tiden dig betrygge skal.  
 En Digters Sind maae være stemt til Glæde;  
 min Himmel er med morke Skyer skjult.  
 Til Vers der No og Ensomhed udfordres;  
 jeg tumles om paa oprort, vilden Hav.  
 Vers kræve Tryghed; skælvende jeg Arme  
 alt skuer over Iſſen blanke Sværd.  
 Selv hvad jeg gjør vil billig Dommer skatte,  
 med Versets Mangler overbærende.  
 Lad Uheld trindt omringe selv Homerus:  
 hans Snille knækkes vil ved Skjæbnens Magt  
 Kort, kjære Bog, gaae, for din Ære sorgles,

t ikke takkes, er dig ingen' Skam  
 Haa gunstig sig ei Lykken mod mig viser,  
 t dig din Noes paa Hjertet ligge bør.  
 Sel før mit Hald mig Erelysten pirred',  
 at faae et Navn, det dengang var min Id;  
 nu nok, at end med Vers jeg gider sysle,  
 da dem jeg skylder min Landflygtighed.

Gaae, du som maa; i mit Sted see du Roma,  
 give Gud, jeg selv nu var min Bog.  
 Tro ei, at, sjøndt Udlænding, du af Folket  
 ukjendt kan komme til den store By;  
 sjøndt titellos, du skal af Farven kjendes,  
 du ei fordegle kan, at du er min.  
 Gaae lønlig, at ei mine Vers dig skade,  
 de læses ei med Undest nu, som før.  
 Om Nogen dig, som min, af Haanden kaster,  
 og til at læses holder dig ei værd:  
 da viis ham Titlen, Elskov jeg ei lærer,  
 forlængst hin Bog fortjente Straf har lidt.

Maaske at til Palatium du venter  
 og Cæsarborgen jeg dig viser op.  
 Tilgiv mig, Keiserborg, og Stedets Guder,  
 Lynstraalen derfra flyngtes mod min Barm.  
 Jeg veed det, milde ere Stedets Guder,  
 dog frygter jeg, thi mig de skadet har.  
 For mindste Wingesusen ræddes Duen,  
 som saaredes, o Høg, af dine Klær;  
 og langt fra Stien vover sig ei Lammet,  
 som reves ud fra glubstæ Ulvetand.

Da leved Phaeton, han himlen syed,  
 Hesteg ei meer den daarlig syntte Wogn.  
 Seg, eengang saaret, himlens Vaaben frygter;  
 at, naar det tordner, Lyret sager mig.  
 Hvo paa Argolisë Skib undgik Caphareus,  
 bortdreier Skibet sea Euboïst Strand.  
 Min Vaad, som svære Storm har maattet døie,  
 og gyser for det uheldsvangre Sted,

Thi, kjære Vog, du frygtsom om dig stue,  
 lad Middelstaadens Gunst dig være nok.  
 Da Ikarus for heit paa dristig Vinge  
 sig svang, gav han Ikarerhavet Navn.  
 Dog om du Aarer bruge skal, om Binden;  
 ei siges let; nyt Leilighedens Vink.  
 Om Tid han har, om gunstig er hans Mine,  
 om Vredens høie Brusen sig har lagt,  
 om Nogen dig, Twiviraadige og Bange,  
 med Forbøn kan indføre: da dig uerm.  
 S gunstig Stund, i Held mig overlegen,  
 du komme did, ashjelpende min Ned.  
 Thi ingen, eller han Kun, som mig saared',  
 kan, lig Achilles fordum, læge mig.  
 Kun at du ei, mens du vil gavne, skader,  
 Thi i mit Sind er mindre Haab, end Frygt.  
 Wogt, at paany ei dæmpt Brede blusser,  
 at ei paany du Straf paadrager mig.

Dog naar du i mit Longemak optages,  
 og naar du naaer min Bogreol, dit Hjem:  
 du der vil see opstilte dine Brødre,

i samme Tver udarbeidet har.  
 e aabne Titler Resten frank vil vise,  
 a blotte Pande Navnet tegnet staer.  
 e i en Afkrog du vil see sig skjule,  
 lære, Alle veed det, Elskovs Spog.  
 ndvig dem, eller, vil du dem tiltale,  
 legonus og Oedipus dem kald.  
 f disse Tre (vil du din Fader lyde)  
 Nogen, skjøndt han selv det lærer, else.  
 g Femten om forvandlet Form der stande,  
 Værk, udrevet nylig fra mit Baal.  
 Keld dem, at blandt de andre Formestifter  
 sin Lykkes Aasyn og henregnes kan;  
 i i et Nu sin gamle Form det tabte,  
 3 Taarer har udslættet fordums Smil.  
 Wel flere Hver jeg havde dig at give,  
 og ikke gjerne jeg dig sinke vil.  
 Ig om dem alle, Bog, du skulde føre,  
 a for din Værer vorded' du for svær.  
 ang Veien er: uil du: jeg her maa blive,  
 aa Verdens Udkant, langt fra kjære Hjem.

---

Maar for mig Nattens Sørgebilled svæver,  
 in Mat, da Rum for stedse jeg forlod,  
 g Alt, hvad der var kjært for dette hjerte,  
 aa Taaren end i Diet vælder frem.  
 Forhaanden Dagen var, paa hvilken Cesar

Ausonise Grændse mig at ramme bød.

Til Anstalt Sands og Tid mig havde manglet,  
alt længe Slovhed fængslede min Barm.

Ei vor der tankt paa Trælle, ei paa Følge,  
paa Klæder ei, paa Penge ei til Fluge.

Ferbaust jeg var, som den af Lynet Trufne,  
der lever, selv sig ei sit Liv bevidst.

Dog da selv Smerten Dorskeds Skyen spredte;  
da mine Sandser nu opvaagnede:

Harvel jeg siger de nedslagne Venner,

Af, kun en Enkelt mig af Mange blev.

Mig grædende omfavned' sinne Hustru,  
med Taarer vædende uskyldig Kind.

Hjent dvælede paa lybisk Kyst min Datter;  
mit Uheld hende blevet var forfulgt.

Rundt om i Huset Suk og Klager løde,  
som naar der jamres ved et elsket Lig.

Mand, Kvinde, Trælle selv mit Fald beklage;  
og Taarer flyde i hver Husets Krog;

og — om jeg Smaat med Stort maa sammenligne  
saac det ud i Trojas Undergang.

Nu Menneskers og Hundes Røst forstummed,  
paa Himmelens Hvalving kjørte Maanen høit.

Fra den mit Blit mod Capitol jeg vender,  
som, af, sorgjæves kægte til mit Huus.

„O Naborguder,“ lød det fra min Læbe,

„o Templer, som jeg meer ei skue skal,

„og Romas Guder, som jeg maa forlade,

„for evig værer mig nu hilsede.“

Skjøndt for seent jeg, saaret, Skjoldet griber,  
 Hadet ei mig følge paa min Flugt;  
 Cæsar kjende, at jeg kun har irret,  
 Feil, ei Brøde, hviler kun paa mig.  
 , hvad I veed, og Hævneren maa vide;  
 er han forsonet, er jeg lykkelig.“

Iød min Bon. End mere bad min Hustru,  
 stammende, ved Sukke tit afbrudt.  
 Iøse Haar, for Larerne nedstyrte,  
 Kolde Aage kynde zittrende,  
 Klage mod ugunstige Penater;  
 det ei hjalp ulykkelige Mand.

Nu Mattens Dalen mig Forhaling nægted,  
 Stilling Arctos nu forandret har.

a nødig elskete Fødeland jeg rammer,  
 førend Morgengry jeg flygte maa.

Ortit jeg til en Skyndsom sagde: langsomt,  
 enk, hvorhen du ile vil, hvorfra.“

Ortit jeg Isi, en sikkert Stund at vide,  
 for bestemte Reise gunstig var.

Gange jog fra Dørens Trin mig Barslet,  
 sene God selv foiede min Hu.

, efter sagt Farvel, jeg Meget talte,  
 som ved Vortgang, Afskedskysset gav.

samme Hverv jeg gav og selv mig skuffed,  
 Diet hvilte paa de Elskede.

Tilsidst udbrød jeg: „Hvorfor Gil? til Pontus,  
 a Rom, jeg gaaer. Al Nælen grundet er.  
 or stedse Mand og Viv i Live stilles:

„trofaste Hjem og kjære Elsklinger,  
 „Og I, mid Broderomhed elskte Venner,  
 „mig hulde med Theseis Trofasthed,  
 „jeg Eder, mens jeg kan, vil favne. Aldrig  
 „vel meer det seer. Gevinst er givne Stund.“

Flux usfuldendte Tale jeg afbryder,  
 omfavnende Alt, hvad der mig var kjært.  
 Mens under Graad jeg tater, heit paa Himsen,  
 min Uheldsstjerne, Venus, tindred' frem.  
 Jeg splittes ad, som skilt fra egne Lemmer,  
 ret som en Deel afreves fra min Krop.  
 Saa jamred' Priamus, da ssendste Ganger  
 udgød Forræderiets Havnere.  
 Og heit nu lyder Mines Suk og Klager,  
 og sorgende den nsgne Barin de slae.  
 Med kjerlig Arm min Hustru mig omstyrger,  
 og blander disse Sorgens Ord med Graad:

„Jeg slipper ei: vi folges vil,“ hun sagde,  
 „som Flygtning følger jeg, en Flygtnings Dib.  
 „For mig er Wei: mig fjerne Land og rummer:  
 „kun svage jeg tynger Skibet paa sin Flugt.  
 „Dig byder Cesar, Fædeland at romme,  
 „Mig Kjerlighed. Den er, som Cesar, sterk.“  
 Saa fristed' hun, saa før hun havde fristet,  
 og uevpe, kun før Dvitten, tabt hun gav.  
 Jeg gaaer — kun derved fra et Lig forskjellig —  
 med Haaret flagrende om vaade Kind.

Nu Mørke hende jamrende omhyller,  
 i Huset daauende hun styrter om.

da, med Haar af hæslig Støv besmudset,  
hævede fra Jorden kolde Krop,

Sig, og snart hun tomme Huus bejamred,  
albte eit frarevne Mand ved Navn,

Jammerkrig, som om paa Baalecs Luer  
eller Datters Liig hun harde seet.

vilde hun, sin Sorg ved Døden ende,  
leve dog, af Kierlighed til mig.

: leve hun! og mig — saa Skjæbnen vilde —  
erende hun yde gavnlig Hjelp.“

Arktophylax sig nu i Havet dypper,

Gherne hæver Oceanets Vand.

Tonerhavet vi ugjerne plesie,

Frygten tvinger os til Dristighed.

er mig, hvor de Wover vældigt svolme,

dybe Hæbbund skyder Sandet op:

rgbølger sig paa krumme Skib indvælte,

idste Stavnens Gudebilleder.

lanken brager, Takkellasen hviner,

med mit Uheld sukter Skibet selv.

rosens Angst af kolde Bleghed røbes:

rives bort, ei Noret lystrer ham.

Rytteren utjenlig Esmine slipper,

ægtende, at styre vælig Hest:

ei hvorhen ham selv, men Vinden, hyste,

emanden sees, at lade Skibet gaae.

Udsender Eolus ei andre Vinde,

il forbudne Ryg jeg føres stal.

Ilyris paa venstre Haand sig fjerner,

alt siner jeg forbudne Nomerland.

Hold op, at stræbe til formicente Egne,  
adlyd, o Wind, med mig den store Gud.

Mens Fryd og Angst jeg yttrer, ved at fjernes;  
hvør vældigt Vølgen ind mod Siden slog!

„O staarer, solvblaae Vandes Guder, staarer!

„det være nok, mig Jupiter er vred.

„Min pinte Sjæl fra grumme Død unddrager,  
„hvis den, som alt er død, til Nedning staaer.“

---

offentlige Examen i Odense Cathedralskole for inde-  
de Aar begynder Fredagen den 8 Septbr., og fort-  
daglig fra Kl. 8 til 12 og fra 3 til 6 i følgende Orden:

### Skrivtlig Prøve.

edag d. 8 September.	Løverdag d. 9 Septbr.
Formiddag.	Formiddag.
I Klasse . . . . . Historie	IV } Klasse . . . . Latin & Stil
Eftermiddag.	Eftermiddag.
II Klasse . . . . . Latin & Oversættelse	IV } Klasse . . . . Religion

### Mundtlig Prøve.

Mandag d. 11 Septbr.	Løverdag d. 16 Septbr.
Formiddag.	Formiddag.
I Klasse . . . . . Græsk	IV Klasse . . . . Naturhistorie
— Historie	III — Arithmetik og Geometri
Eftermiddag.	Eftermiddag.
II Klasse . . . . . Græsk	IV Klasse . . . . . Physik
— Latin	III — . . . . . Fransk
Torsdag d. 12 Septbr.	Mandag d. 18 Septbr.
Formiddag.	Formiddag.
I Klasse . . . . . Latin	IV Klasse . . . . Religion og N. Testu.
— Geographi	III — Arithmetik og Geometri
Eftermiddag.	Eftermiddag.
II Klasse . . . . . Latin	IV Klasse . . . . . Fransk
— Græsk	I — Arithmetik og Geometri
fredag d. 13 Septbr.	Torsdag d. 19 Septbr.
Formiddag.	Formiddag.
I Klasse . . . . . Hebraist	III Klasse . . . . Naturhistorie
— Religion og Anthropologic	II — . . . . . Historie
Eftermiddag.	Eftermiddag.
II Klasse . . . . . Hebraist	II Klasse . . . . . Dansk
— Lydte	I — Historie og Geographi
edag d. 14 Septbr.	Mandag d. 20 Septbr.
Formiddag.	Formiddag.
I Klasse . . . . . Historie	III Klasse . . . . . Latin
— Latin	II — . . . . . Naturhistorie
Eftermiddag.	Eftermiddag.
II Klasse . . . . . Geographi	III Klasse . . . . . Physik
— Religion og Forståndssværlse	I — . . . . . Fransk
edage d. 15 Septbr.	Torsdag d. 21 Septbr.
Formiddag.	Formiddag.
I Klasse . . . . . Geometri	III Klasse . . . . . Græsk
— Religion	II — . . . . . Geographi
Eftermiddag.	Eftermiddag.
II Klasse . . . . . Arithmetik	II Klasse . . . . . Physik
— Lydte	I — . . . . . Naturhistorie.

Fredagen den 22 Septbr. Kl. 9 Formiddag foretages forelæbige Prøve med dem, der have anmeldt sig til Optagel Skolen fra 1 Octbr. d. 2.

Efter at Opsættelse i hviere Klasser og Omfættelse i Klasserne er i fulge denne Examen Udsald samt Discipler Hlid og Fremgang i det forlebne Stoleaar bestemt ved den En som efter tilendebragt Examen holdes af samtlige Lærere, fages Translationen i en offentlig Församling, som holdes Gymnassiis Auditorium Onsdagen den 4 Octbr. Kl. 10 Formid

De Kandidater, som i Aar dimitteres til Universitetet, ere følgende:

- 1 Marcus Enevold Hvalssø .. fra Ullerup i Fyen
- 2 Hans Knudsen .. .... fra Væsens
- 3 Ole Værestrup Smith .... fra Eregome i Sjælland
- 4 Jens Henrich Brandt ... fra Odense
- 5 Johan Frederich Holst ... fra Hjerteminde
- 6 Anders Mathias Barfoed . fra Odense
- 7 Jac. Jørg. Lambett Hvalssø fra Ullerup i Fyen
- 8 Moritz Salomon ... fra Odense
- 9 Adolph Christian Holm ... fra Søndager i Fyen
- 10 Gustav Jacob Schaarup .. fra Marstal paa Ærø
- 11 Laurits Christ. Ipsen .... fra Nørrebrobye i Fyen
- 12 Jens Christ. Fabricius .. fra Sæbygaard paa Ær
- 13 Christ. Christiansen ... fra Nordborg paa Als
- 13 Peter Friderich Nielsen... fra Særslev i Fyen,



Venner af Videnskabelighed, Skolens og Ungdommens Velyndere, indbydes herved ærbdigst til at bære de offentlige Examen og paafølgende offentlige Regnskabs sammes Udfald med deres hædrende og, som fortere, saa for Disciple, opmuntrende Mærværelse,



Møttelser: Side 6, 2. 6, vðre 10: værre  
— 10, — 14, Fient 1. Fiernt

